

Inklusionen står og falder med lærernes ledelseskompetence.

Hvis børn med adfærdsforstyrrelser skal lære at opføre sig hensigtsmæssigt, må de være sammen med almindelige jævnaldrende. Derfor må vi have de dysfunktionelle børn ud af specialmiljøerne og tilbage til normalklasserne. Det lyder besnærende, og udsigten til omfattende besparelser får det til at krible i fingrene på enhver handlekraftig politiker, der ikke er belastet af nærmere kendskab til folkeskolen. Men de bør tøve en kende.

En ting er, at forældre til børn i specialmiljøet står så stærkt i en eventuel klagesag, at kommunen har tabt den på forhånd. Kommunen har jo erkendt, at disse børn har behov for – og dermed retskrav på - vidtgående specialundervisning. Medmindre det kan dokumenteres, at dette behov ud fra en saglig vurdering ikke længere er aktuelt, har kommunen ikke en chance. Men den slags findes der løsninger på: KL og ministeriet rumler med forslag til indskrænkninger i klageadgangen. Det løser bare ikke det reelle problem.

For noget helt andet er, at en normalklasse er en sårbar størrelse. En robust klasse med mange stærke, velfungerende børn, et solidt funderet læringsfællesskab og dygtig, veletableret ledelse, forestået af et rutineret lærerteam, vil kunne tage et barn med adfærdsforstyrrelser ind i sin midte og i mange tilfælde rette barnet op, javist. Men en svækket klasse med flere børn i vanskeligheder, et utrygt, vaklende læringsmiljø og gennemtræk af lærere vil næppe kunne bære en sådan belastning. Når den nytilkomne, udadreagerende adhd'er et par gange har rendt rundt på bordene, smidt lidt med stolene og råbt møjluder efter læreren i alles påhør, hver gang han blev hidsig, så vil andre elever sandsynligvis blive revet med. Inden vi ved af det, har vi stik imod hensigten ikke længere én, men flere adhd'ere i klassen.

Politikerne må gøre sig klart, at de elever, der i dag er skilt ud til specialmiljøet pga. adfærdsforstyrrelser, er blevet det med god grund. Sendes de retur til normalklasserne på baggrund af økonomi (hvilket er lovbrud), vil mange af disse ophøre med at fungere som normalklasser. De vil passende kunne kaldes specialklasser med en stor gruppe integrerede normalelever, der på ingen måde magter at sætte dagsordenen, men må se magtesløse til, mens deres klasse går i opløsning. Og så vil behovet for specialundervisning først for alvor eksplodere.

Der er én og kun én vej til den inkluderende skole, vi alle sammen ønsker os så brændende: Det forpligtende fællesskab. Er der intet fællesskab, er der intet at blive inkluderet i, og er det ikke forpligtende, kan det ikke opretholdes. Tydelige og troværdige lærere med veludviklet ledelseskompetence, der i et langt og sejt træk fra børnehaveklassen op opefter holder klassen på sporet, er en absolut forudsætning. Og husk så, kære politikere og skoleledere, at 'ledelseskompetence' ikke blot betyder evnen og viljen, men også retten til at lede i klassen.

Niels Chr. Sauer,

medlem af DLF's hovedstyrelse.